

Den gode lærer

- læreren som autoritet i ordets bedste forstand

Hvad er en god lærer for en størrelse?

Er det i det hele taget muligt at skabe klasserumsledelse, ordentlighed og faglighed i en skole, som fra tid til anden og ikke mindst i den sidste tid i høj grad har været præget af Pisaundersøgelser, nationale tests, uro, heldagsskole og ikke mindst nye reformer med krav om inklusion og endnu flere nye bolde i luften, end hverken lærere eller elever synes at have mulighed for at gribe?

Og som en del vist heller ikke helt kan se en mening med at gribe.

Kan det tænkes, at blot en lille del af alt det nye også er indført i en begejstring efter at gennemføre nyt, men uden helt at vide hvorfor, hvordan og ikke mindst til gavn for hvem?

Uden helt at vide, hvilke værdier, der skal ligge til grund herfor, og uden at vide, om børn og unge mennesker faktisk bliver dygtigere, klogere, bedre, mere venlige, sociale, flittigere eller bedre tilpas herved?

Uden at have rådført sig til fulde med de garvede lærere, der hver eneste dag står eller stod med fødderne solidt plantet i den danske skolemuld.

Kan det i samme åndedrag tænkes, at en del af de mennesker, ældre, midt i mellem som unge, der til dagligt tager sig af en så uhyre vigtig funktion, som at undervise vores børn og unge mennesker, er ved at miste lidt af modet, selvrespekten og glimtet i øjet?

Hvad er det, vi byder børn og lærere?

Dette og meget mere kommer jeg til at spørge mig selv om, når jeg, som så mange andre, blander mig i debatten om skolen, og som heller ikke kan eller skal lade være: Politikerne, der skal vælges eller genvælges, familierne, meningsdannerne, professionerne, lærerne, pædagogerne og alle, der har gået eller går i skole. Jeg blander mig også, netop fordi jeg engang har gået i den, fordi mine børn har, og fordi jeg selv har været lærer i den.

Men nu ikke mindst fordi jeg hører om det fra både børn, forældre og ikke mindst fra nogen af de lærere og skoleledere, der sidder i min stol og fortæller mig, at de for tiden godt kan komme til at miste noget af iveren og glansen i øjnene over de mange ting, der er blevet sat i gang på skolerne.

De er triste af grunde, som ikke kun handler om det, at lærere og pædagoger skal være længere tid på skolen og også forberede sig på stedet, hvilket for nogen har gjort arbejdsdagen længere, men som for størstedelen, tror jeg, ikke har gjort

arbejds mængden mindre, men måske indskrænket noget af den frihed, og dermed det ansvar, der også kan ligge i at gøre det, der skal til. Hvorfor der hos en del ofte er blevet arbejdet til meget sent og weekenderne med, men vel at mærke også derhjemme ved skrivebordet. Fordi nogen har villet gøre deres arbejde bedst muligt, og derfor også som en selvfølgelighed har brugt masser af tid på at gøre undervisning god og levende, og som naturligvis også om aftenen har givet sig god tid til at tale med bekymrede forældre i telefonen.

Fordi, det var det, der skulle til, og fordi de brændte for det arbejde og for de børn og unge mennesker. Hermed være ikke sagt, at der ikke også findes og fandtes både lærere og pædagoger, der kommer og kom lettest om ved det, som var frygtelige og frygtede, og for hvem og hvis elever især, det ville have været bedre, om de havde valgt et andet arbejde.

Selv kan jeg komme på et par stykker fra både egen skoletid og nu.

Men det er ikke dem, min klumme i dag skal dreje sig om, men derimod om det, jeg kalder den gode lærer. For det er måske i virkeligheden det, der gør nogle af lærerne mest triste: At de ikke synes, at de med alle de nye tiltag og evige forandringer kan være den lærer, de ønsker at være. Hvad den gode lærer er, er de ikke i tvivl om.

Den tydelige lærer

Fra min egen skoletid og nu er jeg bestemt heller ikke i tvivl om, hvad der gjorde en god lærer. Det tror jeg heller ikke, I, mine læsere er. Og jeg bilder mig ind, at enhver skoleelev heller ikke er det. Jeg vil påstå, at de fleste var og er dygtige og gode lærere. Nogen var og er endda fremragende til at få deres elever til at blive dygtigere ud fra de evner, egenskaber og livsvilkår, hver enkelt elev måtte bringe med sig.

Til at tilskynde dem til at gøre deres ypperste herudfra og til at støtte og hjælpe dem dermed.

Nogen husker jeg for deres dygtighed og brændende engagement, andre for deres evne til at gøre undervisningen så levende og interessant, at jeg ikke ville gå glip af et eneste minut.

Atter andre glemmer jeg ikke for varme, trøst og omsorg, når nogen havde det svært. De lærere, der oftest uden stort ståhej og væsen gjorde en ekstra indsats for et barn og dets familie.

Dem, med hvem jeg og de fleste andre befandt os allerbedst og tryggest hos, var også de lærere, som forstod at skabe den gode ramme for læringen. De lærere, vi vidste, hvor vi havde, og som så at sige var både helt klare i spyttet og varme på samme tid. Dem havde vi en naturlig respekt for.

Den lærer, som havde gjort sig sine værdier klart, og som forstod at tilrettelægge sin undervisning og sit samvær med eleverne herudfra.

Den lærer, som i klasseværelset forstod at skabe ro, respekt og tolerance, men hvor frygten og angsten for at blive nedgjort eller hånet ikke var til stede.

Den lærer, der brændte for sagen og for os. Som havde en plan for os og undervisningen, og som vidste, hvad han eller hun ville. Dog ikke nødvendigvis med Pisaundersøgelser og nationale tests og en befaling om, at alle børn skulle lære det samme på samme tid og på samme sted, men som ud fra noget enklere læringsplaner og en viden om, at ikke alle børn nødvendigvis har brug for at være i samme rum hele tiden. Den lærer, som stod og står for noget, som ikke var eller er bange for at stå ved det. Det, jeg i dag vil kalde en autoritet.

I ordets allerbedste forstand, og som jo er ganske modsat det at være en autoritær person.

Hold fast i værdierne

Den gode lærer opstår naturligvis ikke ud af ingenting, ligesom ingen lærer automatisk bliver en god lærer, fordi arbejdstiden ændres, eller de nationale test forsvinder, eller af den grund at ikke alle børn skal inkluderes i en klasse på samme tid. Men jeg forestiller mig, det ville hjælpe gevaldigt, hvis der blev lyttet til det, mange lærere og pædagoger fortæller om livet og dagligdagen med børnene.

Til de mennesker, der om nogen, som før nævnt, står med fødderne solidt plantet i den danske skolemuld, og som med sig selv ved, hvad deres værdi er.

Værdi forstået på den måde, at de har gjort sig klart, hvad det er for en lærer, de ønsker at være, og som målrettet arbejder her ud fra med de børn og unge, der er i deres hænder.

Lyt venligst til dem, lærerne, og giv dem friheden og dermed ansvaret til at passe deres arbejde, og ikke mindst nogle rammer, der er den gode lærer og elev værdig. For det er nu en gang ikke godt for ret mange at arbejde under rammer og forhold, de ikke selv har haft den ringeste indflydelse på.

For alle jer, der hver dag utrætteligt arbejder videre for de børn og unge og for det, I hermed brænder for, vil jeg sige: Uanset næsten hvad og i hvilken situation, tænker jeg, at der altid er noget, I kan blive ved med at gøre, og som på trods af alt ikke ændrer sig. Nemlig den værdi, I har, og at I også, på trods af alverdens nye tiltag og rammer, skal blive ved med holde fast i den værdi. Fordi jeres værdi er jeres anker, fordi I ikke kan lade være, fordi der i enhver situation altid er en sprække til liv og lys, og fordi I aldrig helt må miste glimtet i øjet og det, der gør, at I er nogle pokkers gode lærere.

Vores børn kan nemlig ikke undvære jer.